

„Ma ollen rasket pattu teinud! — ütles temma, — ja sedda kange willestust isse ennesele saatnud. Pat, mis tehtud, ei wõi enam teggemata jada, et küll mo Dnnisteggia omma Waimo läbbi mo süddames kinnitab, et temma mulle andeks annud. Se muhtlus ommeti, mis Jummal ajalikkus ellus mo peale pannud, en õige; ma ollen sedda teinud ja tahhan allandlikkult kanda. Agga sedda töutan ja tahhan Jummalala abbiga teha, et eddespidi püan muid inimessi selle hukkatuse eest hoida, mis mo holetuse läbbi mo mehhe peale tulli: Mi kaua, kui Jummal mulle weel ellu päiwi annab, peab igga õse lambikenne mo akna peal põllema ja tahhan hoolt kanda, et mul ellades enam õllist yudu ei tulle!”

Mõnda lubbas lestnaene ja piddas omma sõnna trüiste. Agga õse ehha kustumisest koidu walgeni paistis temma aknast elle walgus ja laewamehhed wõisid julged olla, et se neid ei petnud. Mõnni kallamees omma nodapadiga, mõnni laewamees kaubalaewadaga, kui tulest neid aeti ja pimmedusfest filmad kiini maeti, egga olnud abbi kumpasist egga türist, siis lesse naese tulle järrel leidfid õiget teed ja said kaljude wahhelt Nona lahhesse, kus tule eest warjul olles parremaid ilmu wõisid odada. Mõnni, kes sures tormis arwas surma tundi käes ollewad, kui sealt walgust näggi,

peasis ärra surma küsist ja jäi weel omma naesele peaks ja omma lastele toitjaks. Nega mõda sai lesse naese töutus ja hea tö laiemale kuulsaks ja abbi mis temma mitmele saatnud, sai teadawaks, et ka sealt ma wallitsus sedda hakkas tähhele panema. Se siis satis naesele kirja, kelle sees auus tö heaks kidei ja kästi, sedda mitte mahhajätta. Kirjaga ühhes sadeti ka uus ja suurem lamp kingituseks mis parrema walguse andis ja lubbati weel naesele igga aasta õlli kullu kromu polest tassuda. —

Õlleme nüüd sedda luggu juttustanud, nagu hea sõbr meile sedda rääkinud. Se on isse Nona saree käinud, on pimmedal wõl isse lambi walgust näinud ja kõi lesse naese käest järrelkulunud. Meie sõbr ütles weel: Mind wõeti Nona perres lahkest wastu ja need tunnid, mis selle armsa rahwa jures wiitsin, ei lähhä ellades mo melest ärra; ma tundsin et olin ristirahwa majas. Tunnid kadusid kõnneledes ruttuste ärra ja õhtu olli kää, enne kui jälle laewa ankruid tõstsiime. Kui lahhest hakkasiime wälja minnema, pandi just lampi akna peale põllema ja se paistus olli meile weel nagu wagga naese wiinne Jummalaga jätminne. Sure merre peal weel paistis tullute meie filmi ni kaua kui otse Nona perre kohhal purjetasime. Waikselt istusin kaua laewa peal, filmad sare pole pöördud ja mitmesuggused mõtted käisid mo peast ja